

27. 8. 2024

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Jaké právní následky zakládá skutečnost, že na zasedání nejvyššího orgánu spolku nejsou úmyslně pozváni všichni jeho členové s hlasovacím právem?

Jedním ze základních lidských práv a svobod je sdružovací právo. Toto právo zastává v demokratické společnosti nezastupitelnou roli, neboť fungující občanská společenství představují prostředníky mezi státem a jedincem a přispívají k demokratické diskuzi, k vytváření konsenzu a jsou nedílnou součástí obsazování demokratických institucí.[1] V českých právních poměrech je sdružovací právo zaručeno čl. 20 Listiny základních práv a svobod, podle jehož prvního odstavce se každý může sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích. Cílem tohoto příspěvku nicméně není pojednat o jednotlivých formách sdružení, ale se zaměřit na jednu konkrétní vadu při vytváření vůle jedné z těchto forem sdružení, a to spolku.

Tento příspěvek tedy na úvod krátce shrnuje základní východiska právní teorie i soudní praxe týkající se vytváření vůle spolku, vad vznikajících při vytvoření vůle a důsledcích, které tyto vady způsobují. S přihlédnutím k těmto základním právně-teoretickým a judikатурním východiskům je pak posuzováno, jaké jsou právní následky toho, že svolavatel na zasedání nejvyššího orgánu spolku úmyslně nepozve všechny členy tohoto orgánu s hlasovacím právem.

Vytváření vůle spolku jako právnické osoby

Podle § 214 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“), je spolek dobrovolné a samosprávné uskupení alespoň tří osob vedených společným zájmem, které za tímto zájmem vytváří právnickou osobu s vlastní právní subjektivitou (právní osobností). Právě právní osobnost odlišuje spolek od jiných právních entit sdružujících osoby, např. od společnosti bez právní subjektivity.[2]

České právnické osoby soukromého práva jsou konstruovány jako právní (umělé) konstrukty, které jsou odvozené od fyzických osob, jež jsou (samy o sobě) nadány právně relevantními vlastnostmi, které propůjčují (nadaných právně relevantními vlastnostmi) právnickým osobám. Mezi tyto právně relevantní vlastnosti patří zejména schopnost vytvářet a projevat svou (právně relevantní) vůli.

Tato obecná východiska platí v případě spolku bezvýjimečně. Již od svého vzniku tedy spolky sice mají právní osobnost, samy o sobě však nejsou schopny vytvářet či projevat svou vůli, a tedy právně jednat. Spolkům jsou v tomto směru „pouze“ přičítány vůle fyzických osob (členů orgánů spolku), které tuto vůli (v zastoupení spolků) vytváří a projevují, tedy právně jednají.[3]

Členové orgánu spolku vytváří a nahrazují vůli spolku svými rozhodnutími, resp. prostřednictvím

rozhodnutí orgánů spolku.

V právní teorii[4] i soudní praxi[5] panuje úplná shoda na tom, že rozhodnutí orgánů spolku (stejně jako rozhodnutí kterékoliv jiné právnické osoby) jsou zásadně právními jednáními, která jsou přičitatelná spolku samotnému. Obecně se totiž jedná o projevy vůle, které jsou zaměřeny na vyvolání určitých právních následků, jež právní řád s takovým projevem vůle spojuje.

O právní jednání spolku nejde toliko v případech, kdy není tento záměr v rozhodnutí obsažen. Tak tomu je v případech rozhodnutí, kterými jsou brány na vědomí informativní zprávy členů orgánu či jiného orgánu spolku,[6] či v případě „shrnujících závěrečných rozhodnutí,“ jejichž obsahem je pouhé shrnutí již předtím na stejném zasedání přijatých rozhodnutí orgánu spolku.[7]

Obecně k vadám rozhodnutí nejvyššího orgánu spolku a jejich důsledkům

K tomu, aby určité rozhodnutí orgánu spolu bylo platným a účinným právním jednáním, musí být toto rozhodnutí přijato v souladu s právními předpisy, tedy (a) příslušným orgánem spolku, a to v mezích jeho působnosti, (b) procesně předepsaným postupem a (c) v souladu s hmotněprávními předpisy. Dále pak musí být rozhodnutí přijato v souladu se zakladatelským právním jednáním spolku.

V souladu se zakladatelským právním jednáním spolku nemusí být rozhodnutí orgánu spolku v případě, že se přijímaným rozhodnutím toto zakladatelské právní jednání (v souladu s právními předpisy) mění či jím dochází k tzv. jednorázovému průlomu do zakladatelského právního jednání. V takovém případě stačí, je-li rozhodnutí spolku souladné s donucujícím ustanovením právních předpisů.[8]

Pokud bude rozhodnutí přijato v rozporu s těmito základními pravidly, bude - zjednodušeně řečeno - vadné. Konkrétní vada pak může zakládat buď neplatnost, nebo zdánlivost takového rozhodnutí, a to v návaznosti na intenzitu této vady. Méně závažná vada může vést k neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku, zatímco nejzávažnější vady způsobují zdánlivost rozhodnutí, které zatěžují.[9]

Jak již jejich označení napovídá, zdánlivá jsou ta rozhodnutí orgánu spolku, která nevyvolávají žádné právní následky, tedy *de iure* neexistují. Tento následek přitom působí „prostým působením zákona“[10], tedy nastupuje automaticky v důsledku existence vady rozhodnutí orgánu spolku, a soudy k ní přihlíží z úřední povinnosti (tedy *ex officio*). [11]

Naproti tomu „neplatnostní“ vady nejsou natolik závažné, aby musely působit automaticky. Tyto následky tedy nastupují teprve okamžikem právní moci konstitutivního rozhodnutí soudu. Nebude-li neplatnost rozhodnutí orgánu spolku soudním rozhodnutím vyslovena, je toto rozhodnutí platné, nehledě na to, zda je stíženo vadami odůvodňujícími vyslovení jeho neplatnosti. [12]

V tomto ohledu hovoříme o tzv. nepřímé relativní neplatnosti.[13]

Neplatnost rozhodnutí orgánu spolku může soud vyslovit pouze ve zvláštním typu řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku ve smyslu § 258 a násl. občanského zákoníku, které může být zahájeno pouze na návrh. V jiném řízení nelze otázku (ne)platnosti rozhodnutí orgánu spolku posuzovat, a to dokonce ani jako předběžnou (prejudiciální) otázku.[14]

Toto skutečnost se pak - jak správně konstatuje Ruban - „bezprostředně odráží i v legislativní konstrukci důvodů zdánlivosti a neplatnosti. Důvody zdánlivosti jsou v právní úpravě vypočteny přímo, zatímco důvody neplatnosti jsou formulovány (zcela obecně) jako zbytková kategorie rozporu se zákonem či stanovami - a sice kategorie, která nastupuje teprve tehdy, nejedná-li se o důvod

zdánlivosti.“[15]

Formulace vad, které zakládají zdánlivost rozhodnutí orgánu spolku, tedy v zásadě představuje výjimku z obecného pravidla, podle něhož vede porušení právních předpisů a stanov při svolání či konání zasedání orgánu spolku toliko k neplatnosti, jež musí být konstitutivně vyslovena soudem.[16] S ohledem na to jsou tyto vady stanoveny taxativně.[17]

Důvody zdánlivosti rozhodnutí orgánu spolku jsou předně zakotveny v obecné právní úpravě zdánlivosti právních jednání ve smyslu § 551 a násl. občanského zákoníku.[18] Za zdánlivé je tedy předně nutno považovat takové rozhodnutí orgánu spolku, které nebylo míněno vážně, resp. jím nebyla projevena vážně míněná vůle, nebo které bylo neurčité či nesrozumitelné tak, že jeho obsah nebylo možné dovodit ani výkladem.

Nad rámec této obecné právní úpravy, která se aplikuje v případě všech právních jednání (s výjimkou těch, u kterých zákon výslovně stanoví opak), jsou pak v případě rozhodnutí orgánu spolku stanoveny další důvody zdánlivosti § 245 občanského zákoníku, které stanoví případy, ve kterých se na rozhodnutí orgánu spolku hledí, jako kdyby nebyla přijata.

Podle tohoto zákonného ustanovení jsou zdánlivá rozhodnutí orgánu spolku, která byla přijata v záležitosti, o které nemá rozhodující orgán působnost rozhodnout. Dále pak jsou zdánlivá rozhodnutí orgánu spolku, která se přičítají dobrým mravům, nebo které mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona.

Veškeré další (výše nevyjmenované) vady rozhodnutí orgánu spolku pak spadají do „zbytkové“ kategorie vad, které mohou „nanejvýš“ odůvodnit vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku. Tyto dílčí závěry se pak pochopitelně uplatní ve vztahu k rozhodnutím všech orgánů spolku, tedy též ve vztahu k rozhodnutím nejvyššího orgánu spolku.

K důsledkům nepozvání člena nejvyššího orgánu spolku s hlasovacím právem na zasedání tohoto orgánu

V kontextu skutečností uvedených v předchozích řádcích lze zjednodušeně říct, že pro posouzení otázky, jaké jsou právní následky toho, že na zasedání nejvyššího orgánu spolku nejsou pozváni všichni jeho členové s hlasovacími právy, stačí „pouze“ zodpovědět otázku, zda lze tuto skutečnost zařadit do některé z výše uvedených kategorií vad zakládající zdánlivost rozhodnutí orgánů spolku. Odpověď na tuto otázku je přitom pozitivní.

Jak vyplývá z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, k výkonu působnosti nejvyššího orgánu spolku není oprávněno kterékoliv shromáždění členů tohoto orgánu, ale jen takové shromáždění, které splňuje předpoklady stanovené zákonem.[19] Tedy takové shromáždění, které je *de iure* zasedáním nejvyššího orgánu spolku, který je oprávněn přijmout rozhodnutí v záležitosti, která spadá do působnosti tohoto orgánu.

Tento závěr, který byl sice přijat v poměrech obchodních korporací, ale s ohledem na obsahovou shodnost právní úpravy se prosadí i v poměrech spolků, vychází z toho, že (a) zákon předepisuje postup pro svolání a konání zasedání orgánu spolku, a (b) předpokládá tedy, že nejvyšší orgán spolku bude přijímat rozhodnutí pouze při splnění určitých formálních předpokladů stanovených zákonem.

Tímto způsobem má být zaručeno, že se zasedání orgánu spolku budou moci účastnit všichni členové nejvyššího orgánu spolku, kteří jsou oprávněni na tomto zasedání vykonávat hlasovací práva, tedy všichni členové, kteří jsou oprávněni (spolu)vytvářet vůli (nejvyššího orgánu) spolku, a případně

přijatá rozhodnutí tak budou vyjadřovat vůli (nejvyššího orgánu) spolku.

Jedním z těchto předpokladů je, aby bylo konkrétní zasedání nejvyššího orgánu spolku ustaveno, tj. aby bylo řádně svoláno, zahájeno a vedeno. Pouze v případě, že jsou všechny tyto podmínky splněny, jedná se o zasedání orgánu spolku, který je podle zákona či stanov oprávněn přijmout rozhodnutí v záležitosti, která spadá do působnosti tohoto orgánu.

V tomto směru je tedy zejména nezbytné posoudit, zda v případě, kdy na zasedání nejvyššího orgánu spolku nejsou pozváni všichni jeho členové, je takové zasedání nejvyššího orgánu řádně svoláno, a tedy ustaveno.

Ve vztahu k porušení procedurálních pravidel při svolání zasedání nejvyššího orgánu (byť v poměrech společnosti s ručením omezeným) Nejvyšší soud dlouhodobě dovozuje, že tato porušení zásadně představují pouze porušení zákona a sama o sobě nezakládají pochybnost o tom, že zasedání nejvyššího orgánu spolku nebylo řádně ustaveno.[\[20\]](#)

Pokud by tedy bylo zasedání nejvyššího orgánu spolku svoláno tak, že by pozvánka na toto zasedání byla doručována všem členům nejvyššího orgánu s hlasovacími právy, a to například poštou na určené adresy (či jiným způsobem určeným stanovami spolku), avšak tato pozvánka by nebyla členům nejvyššího orgánu doručena, mohlo by toto pochybení založit nanejvýš důvod pro vyslovení neplatnosti rozhodnutí přijatých na tomto zasedání.[\[21\]](#)

Tyto závěry se však prosadí pouze potud, pokud budou na zasedání nejvyššího orgánu spolku ze strany svolavatele pozváni všichni členové nejvyššího orgánu spolku, respektive pokud svolavatel bude mít úmysl všechny členy pozvat. Pouze v takovém případě lze totiž uvažovat o tom, že bylo úmyslem svolavatel svolat orgán, kterým je ze zákona nadán rozhodovat o věcech spadajících do jeho působnosti.

Jestliže ale svolavatel všechny členy nejvyššího orgánu spolku s hlasovacím právem na jeho zasedání nepozve, respektive nemá v úmyslu pozvat, nelze o svolání takového zasedání vůbec uvažovat.

Z § 249 odst. 1 občanského zákoníku vyplývá, že zasedání nejvyššího orgánu spolku lze svolat pouze na základě pozvánky na zasedání nejvyššího orgánu spolku. Pozvánka na takové zasedání přitom představuje právní jednání spolku, které v jeho zastoupení činí (jakožto zákonný zástupce *sui generis*) svolavatel zasedání nejvyššího orgánu spolku.[\[22\]](#)

Aby se jednalo o řádnou pozvánku na zasedání nejvyššího orgánu, která je způsobilá založit zamýšlené právní následky, musí toto právní jednání k takovému záměru směřovat. Z pozvánky (a způsobu jejího rozeslání) musí být zřejmé, že byla vyhotovena a rozeslána za účelem ustanovení zasedání nejvyššího orgánu spolku, který je způsobilý vytvořit a vyjádřit vůli spolku, tedy orgánu složeného ze všech jeho členů.

V případě, že by svolavatel neměl zájem svolat všechny členy nejvyššího orgánu spolku, pozvánka by zcela nepochybně neobsahovala vůli svolat zasedání nejvyššího orgánu spolku, který je způsobilý vytvořit a vyjádřit vůli spolku, nýbrž by směřovala ke svolání shromáždění (neformálního fóra) některých členů nejvyššího orgánu spolku, které však není orgánem spolku a nemá způsobilost vůli spolku vytvořit a vyjádřit.

Nehledě na to, jak by byla tato pozvánka formálně označena a co by formálně obsahovala, *de iure* by se v takovém případě nemohlo jednat o pozvánku na zasedání shromáždění nejvyššího orgánu spolku (jakožto právní jednání spolku). Jednalo by se „pouze“ o právní jednání svolavatele (nikoliv spolku),

kteře by svolávalo shromáždění (neformální fórum) některých členů nejvyššího orgánu spolku.

Z pohledu práva by tedy bylo svoláno právě takové shromáždění (fórum) svolaných členů nejvyššího orgánu spolku, které by však nemělo jakékoliv oprávnění k výkonu působnosti nejvyššího orgánu spolku. Jakékoliv případně přijaté rozhodnutí by proto bylo zdánlivé ve smyslu § 245 občanského zákoníku, neboť by fakticky bylo přijato osobou, která nemá působnost v dané věci rozhodnout.

Závěr

Jak tedy ze všeho uvedeného vyplývá, není-li na zasedání nejvyššího orgánu spolku pozván některý z jeho členů, není takto svolávané zasedání *de iure* svoláno, protože nemůže být ani řádně ustaveno. Ustavení zasedání nejvyššího orgánu spolku pak představuje jeden z předpokladů pro to, aby byl nejvyšší orgán způsobilý přijmout rozhodnutí v záležitostech, které spadají do jeho působnosti.

Takto svolané shromáždění nebude z tohoto důvodu možné považovat za zasedání nejvyššího orgánu spolku, které je oprávněno k výkonu působnosti nejvyššího orgánu spolku, a na rozhodnutí přijatá takovým shromážděním nebude možné hledět jako na rozhodnutí nejvyššího orgánu spolku; bude se na ně hledět, jako by nebyla přijata ve smyslu § 245 občanského zákoníku.

Jaké právní následky tedy zakládá to, že na zasedání nejvyššího orgánu spolku nejsou úmyslně pozváni všichni jeho členové s hlasovacím právem? Následky spočívající ve zdánlivosti všech rozhodnutí nejvyššího orgánu spolku, které jsou na takovém zasedání přijaty.

Mgr. Petr Sedlatý,
advokát

Mgr. Ondřej Sedlařík,
advokátní koncipient

Advokátní kancelář Brož, Sedlatý s.r.o.

Atrium Flora
Budova A
Vinohradská 2828/151
130 00 Praha 3

Tel.: +420 246 028 028
Fax: +420 246 028 029
e-mail: info@broz-sedlaty.cz

---

[1] K tomu srov. VÝBORNÝ, Štěpán. In HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021,

komentář k čl. 20, marg. č. 1.

[2] K tomu srov. RONOVSÁ, Kateřina. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 214, s. 850, marg. č. 1.

[3] K tomu srov. LASÁK, Jan. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 151, s. 562, marg. č. 1; či HURDÍK, J. Kogentnost a dispozitivnost ustanovení nového občanského zákoníku o právnických osobách. Ke vzájemné použitelnosti ustanovení o nadacích a nadačních fondech. Právní rozhledy, 2014, č. 7.

[4] K tomu srov. DVOŘÁK, Tomáš In ŠVESTKA, Jiří, DVOŘÁK, Jan, FIALA, Josef. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654). [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-8-2]. ASPI_ID KO89_a2012CZ. Dostupné >>> [zde](#). ISSN 2336-517X, či LASÁK, Jan. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 562–563, komentář k § 151, marg. č. 5.

[5] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2019, sp. zn. 27 Cdo 445/2018, které sice bylo přijato v právních poměrech družstva, avšak jeho závěry jsou – s ohledem na obsahovou shodnost právní úpravy – použitelné i v právních poměrech dalších právnických osob.

[6] K tomu srov. DVOŘÁK, Tomáš In ŠVESTKA, Jiří, DVOŘÁK, Jan, FIALA, Josef. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654). [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-8-2]. ASPI_ID KO89_a2012CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X, či LASÁK, Jan. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 562–563, komentář k § 151, marg. č. 5.

[7] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2019, sp. zn. 27 Cdo 445/2018, které sice bylo přijato v právních poměrech družstva, avšak jeho závěry jsou – s ohledem na obsahovou shodnost právní úpravy – použitelné i v právních poměrech dalších právnických osob.

[8] K tomu srov. JANŮ, Petr. In PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír a kol. Občanský zákoník. 2. vydání (2. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 151, marg. č. 6.

[9] K tomu srov. RUBAN, Radek. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 258, s. 956, marg. č. 32; či RUBAN, Radek. O konstitutivní povaze návrhů na vyslovení neplatnosti usnesení nejvyšších orgánů kapitálových společností a družstev. Obchodněprávní revue, 2017, č. 11–12, s. 311.

[10] K tomu srov. RUBAN, Radek. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 258, s. 956, marg. č. 32.

[11] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2022, sp. zn. 26 Cdo 3352/2021, publikované ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod č. 43/2023; v právní teorii pak FILIP, Václav, LASÁK, Jan In LASÁK, Jan, DĚDIČ, Jan, POKORNÁ, Jarmila, ČÁP, Zdeněk a kol. Zákon o obchodních

korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2021, komentář k § 428 s. 1838.

[12] K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 27 Cdo 3796/2017, odst. 28, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1407/2019, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1703/2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3045/2020.

[13] K tomu srov. v poměrech kapitálových společností a družstev FILIP, Václav, LASÁK, Jan In LASÁK, Jan, DĚDIČ, Jan, POKORNÁ, Jarmila, ČÁP, Zdeněk a kol. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2021, komentář k § 428 s. 1838; či RUBAN, Radek. O konstitutivní povaze návrhů na vyslovení neplatnosti usnesení nejvyšších orgánů kapitálových společností a družstev. Obchodněprávní revue, 2017, č. 11-12, s. 308.

[14] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4525/2016, publikované ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod č. 62/2018, které sice bylo přijato v právních poměrech společnosti s ručením omezeným, avšak s ohledem na obsahovou shodnost právní úpravy se použije i v poměrech spolků; v právní teorii pak POKORNÁ, Jarmila In LASÁK, Jan, DĚDIČ, Jan, POKORNÁ, Jarmila, ČÁP, Zdeněk a kol. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2021, komentář k § 191, s. 959; či RUBAN, Radek. O konstitutivní povaze návrhů na vyslovení neplatnosti usnesení nejvyšších orgánů kapitálových společností a družstev. Obchodněprávní revue, 2017, č. 11-12, s. 310.

[15] RUBAN, Radek. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 245, s. 957, marg. č. 45.

[16] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1407/2019.

[17] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2873/2020.

[18] K tomu aplikovatelnosti obecné právní úpravy zdánlivosti právních jednání ve smyslu § 551 a násl. občanského zákoníku ve vztahu k rozhodnutí orgánu spolku srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2022, sp. zn. 26 Cdo 3352/2021, publikované ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek pod č. 43/2023.

[19] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 2453/2021.

[20] K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. 27 Cdo 1407/2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2544/2014; či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2009, sp. zn. 29 Cdo 3469/2008.

[21] K tomu srov. v poměrech obchodních korporací usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. 27 Cdo 1725/2017, jehož závěry jsou s ohledem na obsahovou shodnost právní úpravy použitelné i v poměrech spolků.

[22] K tomu srov. v poměrech obchodních korporací rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2020, sp. zn. 27 Cdo 4108/2018 jehož závěry jsou s ohledem na obsahovou shodnost právní úpravy použitelné i v poměrech spolků; v právní teorii pak BODEČKOVÁ, Jana. In LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 249, s. 935, marg. č. 9.

Další články:

- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)